

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Lenkou Loudovou v právní věci

žalobce **D. A. T.**, narozen X
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
zastoupen Mgr. Ondřejem Fialou, advokátem
sídlem Václavské náměstí 808/66, 110 00 Praha

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 26. 9. 2024, č. j. MV-126591-4/SO-2024,

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 26. 9. 2024, č. j. MV-126591-4/SO-2024, se ruší a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku na náhradu nákladů řízení částku ve výši 12 560 Kč, a to k rukám jeho zástupce.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 26. 9. 2024, č. j. MV-126591-4/SO-2024 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaná zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 25. 4. 2024, č. j. OAM-4440-35/ZM-2023 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), kterým byla dle § 46 odst. 6 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

cizinců“), zamítnuta žádost žalobce o vydání zaměstnanecké karty, neboť pobyt žalobce na území není v zájmu České republiky (dále jen „ČR“).

II. Žalobní body

2. Žalovaná porušila povinnosti odvolacího správního orgánu, rozhodnutí odporuje požadavkům obsaženým v § 68 odst. 3 a § 89 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), správní orgány dostatečně neodůvodnily napadené a prvostupňové rozhodnutí a závěry o naplnění důvodu pro zamítnutí žádosti, a není tak zřejmé, jak ke svým závěrům dospěly.
3. Žalobce namítal, že v jeho věci nebyl dán důvod pro zamítnutí žádosti o vydání zaměstnanecké karty podle § 46 odst. 6 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Správní orgány se dopustily libovůle v rozporu s § 2 odst. 2 správního řádu, vybočily z rozsahu zákonem svěřených pravomocí a nepostupovaly v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, dotčená ustanovení nesprávně vyložily.
4. Z nařízení vlády č. 220/2019 Sb., o maximálním počtu žádostí o vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem podnikání, žádostí o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem investování a žádostí o zaměstnaneckou kartu, které lze podat na zastupitelském úřadu (dále jen „nařízení vlády č. 220/2019 Sb.“), nelze dovozovat nezáměr ČR na pobytu žalobce na území. Z nařízení plyne toliko, že vláda přistoupila k omezení podávání žádostí o zaměstnaneckou kartu na konkrétních zastupitelských úřadech v zahraničí, mezi něž patří mj. i Velvyslanectví ČR v Hanoji. Nařízení vlády č. 220/2019 Sb. přitom nelze chápat tak, že znemožňuje cizincům z Vietnamu podání žádosti o zaměstnaneckou kartu na jiné ambasádě (pokud splní podmínky místní příslušnosti) nebo na území ČR. Nařízení neomezuje Vietnamce podle státní příslušnosti, nýbrž zájemce o podání žádosti na konkrétně vyjmenovaných zastupitelských úřadech v zahraničí, mezi něž patří i Velvyslanectví ČR v Hanoji, ať již je státní příslušnost zájemců o podání žádosti jakákoli. Z nařízení vlády č. 220/2019 Sb. nelze dovozovat nezáměr ČR na pobytu konkrétního cizince na území a vůbec se netýká změny účelu pobytu cizince již pobývajícího na území. Změnu účelu pobytu naopak výslovně upravuje § 45 odst. 1 věta první a § 42g odst. 5 věta druhá zákona o pobytu cizinců. Zákon je přitom z hlediska právní síly nadřazen podzákonnému právnímu předpisu, kterým je nařízení vlády. Správní orgány se tedy dopouští absurdní konstrukce, kdy z předpisu nižší právní síly, který přitom ani věcně vůbec nedopadá na projednávaný případ, dochází k závěrům, které jsou v přímém rozporu s právním předpisem vyšší právní síly, tedy se zákonem o pobytu cizinců.
5. Zájem ČR lze přitom mnohem lépe vysledovat z činnosti zákonodárné, kdy zákonodárná moc změnu účelu pobytu cizince pobývajícího na území za účelem studia na zaměstnaneckou kartu umožňuje. Argumentace nařízením vlády č. 220/2019 Sb. je zcela v rozporu s důvodovou zprávou vztahující se k novele zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (sněmovní tisk č. 203 - zákon č. 176/2019 Sb.), podle které (str. 48): *„Zavedení kvót je navrhováno pouze vůči cizincům žádajícím ze zahraničí o vstup na území České republiky. Ve vztahu k cizincům, kteří již na území České republiky pobývají za jinými (neekonomickými) účely, a chtějí svůj účel pobytu změnit na výdělečný, není zapotřebí kvóty uplatňovat.“*
6. Správní orgány tak při výkladu neurčitého právního pojmu zájem ČR na pobytu cizince

na území postupují svévolně, když ignorují vůli zákonodárce. Argumentace úmyslem zákonodárce je nesprávná a v rozporu s textem důvodové zprávy. Podle všeho úmysl zákonodárce nebyl takový, aby se nařízením vlády omezovala možnost měnit účel pobytu na území. Pokud by zákonodárce takový úmysl měl, pak by se tento projevil v příslušném textu zákona.

7. Žalobce odkázal na právní závěry z rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 9. 2024, č. j. 1 Azs 158/2024-37, a ze dne 27. 9. 2024, č. j. 5 Azs 149/2024-56, kde Nejvyšší správní soud ve skutkově obdobných případech shledal nezákonnou praxi správních orgánů a jejich výklad důvodu pro zamítnutí žádosti (nezájem ČR na pobytu cizince na území) s argumentací kvótami pro pracovní migraci na zastupitelském úřadu ČR v Hanoji.
8. Pokud jde o odkaz žalované na závěry z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2022, č. j. 4 Azs 14/2022-34, v odkazované věci se vůbec nejedná o změnu účelu pobytu cizince na území, ale o otázku nepřijatelnosti žádosti o zaměstnaneckou kartu, o níž rozhoduje zastupitelský úřad ČR ve Vietnamu. Když správní orgán svévolně aplikuje neurčitý právní pojem na celou skupinu cizinců v určité typové situaci, přestože splňují všechny zákonné podmínky pro vyhovění žádosti, a nahrazuje činnost zákonodárnou, fakticky svou interní metodikou a extenzivním nadužíváním předmětného neurčitého právního pojmu nepřipustně dotváří právní normu. V dané věci nebyl naplněn aplikovaný důvod pro zamítnutí žádosti o vydání zaměstnanecké karty.
9. Zároveň žalobce nesouhlasil se závěrem, že při rozhodování o žádosti o vydání zaměstnanecké karty se nejedná o rozhodování o právním nároku cizince. Tento závěr považoval žalobce za nesprávný a odkázal na body 24 až 33 odůvodnění rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 29. 6. 2022, č. j. 51 A 13/2021-45. Krajský soud v Praze v bodu 33. odůvodnění tohoto rozsudku odkazuje též na odbornou literaturu: Ke shodnému závěru dospěl P. Pořízek, který k rozhodování o vydání zaměstnanecké karty uvedl: *„Důvody pro zamítnutí žádosti jsou formulovány širěji než u dlouhodobého pobytu za účelem sloučení rodiny. To ovšem nic nemění na tom, že výčet důvodů pro zamítnutí žádosti je uzavřený, taxativní. V případě, pokud žadatel o zaměstnaneckou kartu splní zákonem požadované podmínky, má subjektivní veřejné právo na vydání zaměstnanecké karty, s čímž zrcadlově koresponduje povinnost ministerstva vnitra zaměstnaneckou kartu vydat, pokud nemůže uplatnit žádný z důvodů pro zamítnutí žádosti. Tomu ostatně odpovídá i znění zákona, která ve vztahu k jedné z kategorií žadatelů o zaměstnaneckou kartu výslovně formuluje při splnění stanovených podmínek povinnost ministerstva vnitra zaměstnaneckou kartu vydat (vydá). I v tomto případě tak jde o řízení o subjektivním veřejném právu, na jehož udělení má žadatel právní nárok, které podléhá soudnímu přezkumu.“* [Pořízek, P.: Brána nebo zábrana – problematické aspekty fungování systému Visapoint. In: Jílek, D., Pořízek, P. (eds.): Aktuální právní problémy azylového a cizineckého práva. Kancelář veřejného ochránce práv, 2016, str. 55].
10. Žalobce namítl, že pokud jde o odkaz žalované na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 4. 12. 2023, č. j. 17 A 28/2023-42, nejedná se o zcela totožný případ, a to nejen z hlediska skutkových okolností, ale zejména ohledně uplatněné žalobní argumentace, která vymezuje předmět řízení a rozsah soudního přezkumu napadeného správního rozhodnutí. V současné době nelze považovat právní závěry z odkazovaného rozsudku Krajského soudu v Plzni za součást ustálené judikatury správních soudů.

11. Žalobce dále namítl, že rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem-pobočka Liberec ze dne 4. 3. 2024, č. j. 60 A 12/2023-40, se netýká obdobných skutkových okolností, neboť šlo o specifickou kategorii držitele modré karty v rámci vládou schváleného programu, který by změnou účelu pobytu porušil podmínky daného programu.
12. Žalobce odkázal na rozhodnutí žalované ze dne 23. 8. 2023, č. j. MV-118536-6/SO-2023, kde bylo konstatováno, že správní orgán I. stupně zamítá paušálně všechny žádosti vietnamských studentů o změnu účelu pobytu ze studia na zaměstnání, a to na základě interní metodiky, což vyplývá rovněž z podkladů ve správním spise v nyní projednávané věci. Dle názoru žalobce nelze správní rozhodnutí založit paušálně na metodice určitého odboru v rámci Ministerstva vnitra. Správní rozhodnutí je individuální správní akt, při němž jsou konkrétní skutkové okolnosti konkrétního případu podřazeny pod právní normy. Právní normou však není metodika, která zakazuje změnu účelu pro vietnamské studenty ze studia na zaměstnaneckou kartu. Zároveň zákon o pobytu cizinců v § 45 odst. 1 přímo změnu účelu umožňuje, respektive stanovuje dokonce cizinci povinnost o změnu účelu požádat, pakliže hodlá pobývat na území za jiným účelem.
13. Žalobce dále upozornil na rozhodnutí žalované ze dne 14. 10. 2020, č. j. MV-133253-3/SO-2020, které popisuje obdobnou praxi před několika lety týkající se zamítání žádostí o zaměstnaneckou kartu podávaných vietnamskými občany - dlouhodobými residenty na zastupitelských úřadech ČR ve třetích zemích rovněž z důvodu podle § 46 odst. 6 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Toto rozhodnutí odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu (viz rozsudek ze dne 25. 4. 2019, č. j. 1 Azs 2/2019-54, rozsudek ze dne 16. 5. 2019, č. j. 9 Azs 74/2019-31, rozsudek ze dne 22. 5. 2019, č. j. 1 Azs 134/2019-29, a rozsudek ze dne 6. 6. 2019, č. j. 1 Azs 56/2019-50) k otázce pozastavení přijímání žádostí o některá pobytová oprávnění (včetně zaměstnaneckých karet) u Velvyslanectví ČR v Hanoji. Z citované judikatury vyplývá, že být na vydání určitých typů pobytových oprávnění neexistuje právní nárok, neznamená to, že žadatelé o pobytové oprávnění z tohoto důvodu ztrácejí právo na spravedlivý proces při vyřizování své žádosti. Nejvyšší správní soud nepochybně, že jedním z projevů svrchovanosti státu může být regulace migrace na jeho vlastní území, musí se tak ovšem dít při respektu k principům demokratického právního státu a dělbě moci (čl. 1 odst. 1 Ústavy). Dle názoru žalobce lze citované závěry žalované vztáhnout i na nyní projednávaný případ s tím, že namísto usnesení vlády je v nyní projednávaném případě jakožto právní norma fakticky aplikována interní metodika odboru azylové a migrační politiky.
14. Žalobce dále odkázal na rozhodnutí žalované ze dne 14. 10. 2020, č. j. MV-133253-3/SO-2020, dle něhož „*klomise nezpochybňuje skutečnost, že vláda ČR přijetím usnesení č. 474 vyjádřila zájem ČR na zavedení určitého typu regulace ve vztahu k vydávání určitého typu oprávnění k pobytu, a tedy i omezení přístupu cizinců ke správnímu orgánu právě s ohledem na skutečnosti uvedené v utajované informaci zpracované správním orgánem I. stupně pod č. j. V211-36/2017-OAM. Uvedený zájem byl s ohledem na judikaturu Nejvyššího správního soudu s účinností od 31. 7. 2019 vtělen do ustanovení § 181b zákona č. 326/1999 Sb. ve formě zmocňovacího ustanovení k vydání nařízení vlády, v němž je stanoven maximální počet žádostí, které lze podat v rámci období 1 roku rozvrženého rovnoměrně na jednotlivé kalendářní měsíce na příslušném zastupitelském úřadu pro určitá pobytová oprávnění (nařízení vlády č. 220/2019 Sb., o maximálním počtu žádostí o vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem podnikání, žádostí o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem investování a*

žádostí o zaměstnaneckou kartu, které lze podat na zastupitelském úřadu). Zájem na zavedení určitého typu regulace jako důvodu pro zamítnutí podané žádosti o vydání zaměstnanecké karty s ohledem na brozbu, že by účastník řízení byl zaměstnáván za lidsky nedůstojných podmínek, nucen k výkonu práce, podílel se na kriminalitě či jiné zákonu odporující činnosti, je však nutné posuzovat ve vztahu k osobě účastníka řízení a nelze jej dovozovat pouze z obecných bezpečnostních rizik vztahujících se k imigraci do ČR z Vietnamu.“

15. Žalobce namítl, že nelze dospět k závěru, že by obecně změna účelu občana Vietnamu pobývajícího na území na základě povolení k dlouhodobého pobytu za účelem studia – na účel zaměstnanecká karta neměla být v zájmu ČR, když situace na trhu práce neodůvodňuje přijetí restriktivnější politiky státu v oblasti zaměstnávání cizinců na nekvalifikovaných nebo nízko kvalifikovaných pozicích, neboť míra nezaměstnanosti je v ČR dlouhodobě velmi nízká a český trh práce dlouhodobě trpí nedostatkem pracovníků, a to jak na vysoce kvalifikovaných, tak i na nekvalifikovaných pozicích. S ohledem na situaci na trhu práce a na stav veřejných financí lze naopak dovodit zájem ČR na pobytu těchto cizinců, kteří by svými odvody přispívali do veřejného rozpočtu. Konečně zaměstnávání občanů Vietnamu, kteří vystudovali v zemi původu střední školu, byť by snad nakonec vysokou školu v ČR úspěšně neabsolvovali, na pozicích vyžadujících nižší kvalifikaci, rozhodně nepředstavuje zvýšené bezpečnostní riziko.
16. Žalobce měl též za to, že napadené a prvostupňové rozhodnutí jsou vnitřně logicky rozporná, když na jedné straně dle správních orgánů není pobyt žalobce na území v zájmu ČR a na straně druhé tento nezájem ČR na pobytu žalobce na území odůvodňují především tím, že žalobce dosud nenaplnil původní účel pobytu na území. Pobyt cizince na území buď v zájmu ČR je, anebo není. Správní orgán nesprávným a extenzivním výkladem a aplikací fakticky zaměňuje neurčitý právní pojem za správní uvážení, když vytváří další důvod pro zamítnutí žádosti nad rámec zákona. Z napadeného ani prvostupňového rozhodnutí přitom nelze seznat, proč by konkrétně zrovna pobyt žalobce na území neměl být v zájmu ČR. Důvod pro zamítnutí žádosti se musí vztahovat ke konkrétnímu cizinci a musí být podložen o konkrétní a individualizované skutečnosti týkající se právě tohoto cizince. Důvod pro zamítnutí žádosti tedy nelze vztahovat k celé skupině cizinců pocházejících z určité země, takový přístup vede k nepřipustné diskriminaci skupiny cizinců.
17. Napadené i prvostupňové rozhodnutí je i v rozporu se zásadou legitimního očekávání a je jimi porušena rovnost před zákonem. Podle § 2 odst. 4 správního řádu správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly. Nařízení vlády č. 220/2019 Sb. platí již 4 roky a za tuto dobu správní orgán v obdobných případech žádosti o zaměstnaneckou kartu povoloval a neshledával nezájem ČR na pobytu cizince na území. Žalobce v odůvodnění odvolání uvedl příkladem některá čísla jednacích žádostí ve zcela obdobných případech, kterým bylo vyhověno.
18. Žalobce namítl i nesprávnost a neúplnost skutkových zjištění. Z provedeného dokazování, vyjádření vysoké školy ani jiných podkladů ve správním spise nevyplývá, že by žalobce neplnil účel pobytu, nebo že by neměl v úmyslu nadále studovat, přestože by mu byla povolena zaměstnanecká karta. Zároveň žalobce na území žije již více než jeden rok a po celou tuto dobu plní účel svého povoleného pobytu a studuje. Žalobci

bylo prodlouženo povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia. Žalobce toliko využil zákonné možnosti podat žádost o zaměstnaneckou kartu, přitom nadále plní své studijní povinnosti. Studium vyžaduje značné náklady na živobytí, chtěl pomoci své rodině a na území rovněž pracovat, aby rodina nemusela hradit veškeré náklady spojené s pobytem a studiem žalobce na území.

19. Žalobce též poukázal na judikaturu, podle které je cizinec povinen plnit účel předchozího povoleného pobytu před tím, než podá žádost o změnu účelu pobytu. Jakmile tedy cizinec podá žádost o změnu účelu pobytu, nemusí již nadále účel předchozího povoleného pobytu plnit. To nicméně není případ žalobce, neboť ten i nadále účel pobytu studium plní i po podání žádosti o zaměstnaneckou kartu. Úvahy správního orgánu ohledně nenaplnění účelu pobytu, ani odkazy na závěry Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 26. 2. 2021, č. j. 2 Azs 325/2020-33, nejsou tedy přílehlivé.
20. Žalobce namítl, že napadené rozhodnutí je nepřiměřené z hlediska jeho dopadů do soukromého a rodinného života žalobce. Žalobce žije na území již více než jeden rok a k pobytu na území za účelem studia, které vyžaduje značné náklady na živobytí, chtěl pomoci své rodině a na území rovněž pracovat. Negativní dopad napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života nelze vyloučit pouze s odkazem na skutečnost, že žalobce na území pobývá na základě fikce podané žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia. Povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia a zaměstnanecká karta jsou dva rozdílné pobytové tituly, které se od sebe kvalitativně liší. Významný rozdíl v právním postavení držitele jednoho z těchto pobytových oprávnění se objevuje například v otázce započitatelnosti doby pobytu na území pro účely získání trvalého pobytu či v době platnosti vydaného povolení k pobytu.

III. Vyjádření žalované

21. Žalovaná ve svém vyjádření odkázala na závěry Krajského soudu v Plzni v rozsudku ze dne 4. 12. 2023, č. j. 17 A 28/2023-42, Městského soudu v Praze v rozsudku ze dne 16. 5. 2024, č. j. 19 A 2/2024-35, Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci, v rozsudku ze dne 4. 3. 2024, č. j. 60 A 12/2023-40, Městského soudu v Praze v rozsudku ze dne 5. 6. 2024, č. j. 19 A 6/2024-40. Dále odkázala na rozsudky Městského soudu v Praze ze dne 26. 7. 2024, č. j. 19 A 25/2024-37 ze dne 26. 7. 2024, Krajského soudu v Ostravě, ze dne 31. 5. 2024 č. j. 19 A 3/2024-32, ze dne 31. 5. 2024, č. j. 19 A 5/2024-32, a Krajského soudu v Českých Budějovicích, ze dne 26. 8. 2024, č. j. 64 A 6/2024-50, kterými byl postup správních orgánů aprobován. Ve všech těchto případech se jednalo o okolnosti podobné projednávané věci, přičemž byl postup správních orgánů aprobován.
22. Žalovaná trvá na svém názoru vyjádřeném v žalovaném rozhodnutí, tedy že zájem ČR na pracovní migraci z Vietnamu je omezen toliko na kvalifikované zaměstnance v programech k tomu určených, aby se minimalizovala bezpečnostní rizika plynoucí z nekontrolovaného přílivu nekvalifikované pracovní síly. Přijetím nařízení vlády č. 220/2019 Sb. a schválením vládního programu Klíčový a vědecký personál dala Vláda ČR najevo, že má zájem na tom, aby z Vietnamu přicházeli za účelem zaměstnání pouze ti cizinci, kteří mají pracovat na klíčových pozicích nebo minimálně na pracovních pozicích vyžadujících vysokou kvalifikaci. Je zde zcela jasně definován zájem ČR na příchodu nových zaměstnanců z Vietnamu pouze ve specifických profesích a omezeném

počtu. Cílem vládního programu „Klíčový a vědecký personál“ je poskytnout podporu významným českým a zahraničním investorům, výzkumným organizacím, technologickým společnostem a společností typu start-up, které do ČR potřebují přivést cizince v postavení statutárních orgánů, manažery či specialisty. V zájmu ČR není, aby na její území přicházeli občané Vietnamu za účelem výkonu nekvalifikované či nízkokvalifikované práce a mimo vládní programy. Další pobyt žalobce na území na základě zaměstnanecké karty není v zájmu ČR, neboť by tím došlo k popření smyslu a účelu omezení pracovní migrace pro občany Vietnamu.

23. Ze zákona o pobytu cizinců nevyplývá bez dalšího nárok cizince na to, že mu bude pobytové oprávnění povoleno za jakýmkoli účelem, který sám deklaruje a považuje za relevantní pro pobyt na území. Jak vyplývá i z judikatury správních soudů a Ústavního soudu, až na výjimky neexistuje právo cizinců na pobyt na území a každý stát si může sám rozhodnout, za jakých podmínek připustí pobyt cizinců na svém území. Pokud byly nařízením vlády č. 220/2019 Sb. v souladu se zmocněním stanoveny maximální počty žádostí o pobytová oprávnění za účelem podnikání, zaměstnání a investování, pak byl tento postup zvolen v souladu se zákonem. Pokud nemá ČR zájem na přijímání cizinců z Vietnamu přicházejících přímo za účelem výkonu nekvalifikované či nízkokvalifikované práce, tím spíše tento nezájem trvá i v případě, že je o vydání zaměstnanecké karty požádáno cizincem, který byl na území ČR přijat za účelem studia a po třech měsících plnění tohoto účelu požádal o vydání zaměstnanecké karty. Tímto způsobem by totiž bylo možné snadno obcházet omezení stanovená výše uvedeným nařízením a popírat suverénní právo ČR určit si, které cizince a za jakých podmínek na území přijme.
24. Žalovaná potvrdila, že jí jsou známy rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 9. 2024, č. j. 1 Azs 158/2024-37, a ze dne 27. 9. 2024, č. j. 5 Azs 149/2024-56.
25. Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 1 Azs 158/2024-37 konstatoval, že *„konstrukce zvolená zákonodárcem vylučuje, aby ekonomicko-bezpečnostní zájem ČR se promítl do posuzování žádostí podaných přímo z ČR způsobem, jak to učinila žalovaná a aproboval krajský soud.“* Žalovaná s tímto závěrem nesouhlasí, když na jednu stranu připouští existenci ekonomicko-bezpečnostního zájmu, na druhou stranu vylučuje aplikaci zákonného ustanovení, které umožňuje zaměstnaneckou kartu neudělit právě s ohledem na zájem státu, který je navíc zcela jasně a transparentně vyjádřen. Opomíjí tak povinnost správních orgánů hájit zájem státu. K tomu žalovaná odkazuje na usnesení Ústavního soudu ze dne 7. 2. 2013, sp. zn. III. ÚS 1761/12, v němž se mj. uvádí: *„v oblasti výkonu svrchovaných práv státu je postup správního orgánu v § 56 zákona o pobytu cizinců formulován jako věc, která není dána na uvážení, nýbrž jako povinnost orgánu veřejné správy.“* Je plně v diskreci státu nejen to, zda cizince vpustí na území, ale i to, zda mu umožní další pobyt. Rozsudek by znamenal popření práva na regulaci pracovní migrace. Mohl by vést k masivnímu obcházení kvót prostřednictvím nárokových pobytových titulů a tím fakticky k jejich eliminaci. Není možné ani pominout fakt, že takovýto přístup by negativně ovlivnil i budoucí skutečné zájemce o studium na území ČR, kterým by značně omezil dostupnost vhodných termínů pro podání žádostí o pobytové oprávnění za účelem studia, jež by byly využívány i zájemci o ekonomickou migraci. Zájem státu je tak širší a zahrnuje v tomto směru i zájem na řádném fungování zastupitelského úřadu a na dodržování stanovených pravidel.
26. Nejvyšší správní soud argumentuje důvodovou zprávou k zákonu č. 176/2019 Sb.,

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

kterým bylo do zákona o pobytu cizinců vloženo zmocnění pro vydání nařízení vlády, jímž

se stanoví kvóty pro ekonomickou migraci. Důvodová zpráva se vztahuje k situaci roku 2019 a jejím cílem bylo zdůvodnit zavedení nového institutu. Formulace zmocnění pro vydání nařízení vlády obsažené v § 181b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců nepočítá

s možnostmi omezit počty žádostí o zaměstnaneckou kartu podávaných na území ČR a tomu

také důvodová zpráva odpovídá. Důvody pro podání žádosti o zaměstnaneckou kartu za situace, kdy cizinec pobývá na území za jiným účelem, mohou být, a obvykle jsou, zcela

legitimní (úspěšné dokončení studia, ztráta nositele oprávnění ke sloučení rodiny apod.). Citovaná důvodová zpráva nemohla v roce 2019 předjímat situaci případného zneužívání jiných pobytových titulů. Cizinec tedy může podat žádost o změnu účelu pobytu, ale nemá nárok na vyhovění takové žádosti. Skutečnost, že existuje i možnost jiného legislativního řešení, neznamená, že by se jednalo o jediné správné řešení nastalé situace. Žalovaná připomněla, že správní soudy, včetně Nejvyššího správního soudu, umožnily v minulosti u neurčitého právního pojmu „*jiná závažná překážka pobytu*“ obsaženého rovněž v § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců jeho aplikaci na případy neplnění účelu pobytu ze strany cizince. Až později změnou zákona došlo k vyčlenění neplnění účelu předchozího pobytu jako samostatného důvodu pro zamítnutí žádosti.

27. Žalovaná zdůraznila, že v posuzovaném případě nejde o přímou aplikaci kvót, které se na žádosti podávané na území nevztahují, ani o jejich analogické použití, neboť žádosti nejsou považovány za nepřijatelné, ale je o nich rozhodováno meritorně. Existence kvót tvoří východisko pro úvahu, jaký je zájem státu, pokud se jedná o pracovní migraci z Vietnamu. Žalovaná považuje za nepochybně logickou úvahu, že pokud stát nemá zájem na přílivu nekvalifikované pracovní síly z Vietnamu přicházející přímo z jejího území, pak tento nezájem trvá i v případě, že cizinec z Vietnamu vstoupí na území ČR na základě nárokového pobytového titulu, pro nějž nelze stanovit kvóty, a v řádu pouhých měsíců mění účel svého pobytu na zaměstnání, a to na nekvalifikovanou pracovní pozici. Takovým postupem je nepochybně výše vyjádřený zájem státu zcela popřen a užití § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců je zcela legitimní. Na tom nic nemění ani skutečnost, že § 45 odst. 1 ve spojení s § 42g odst. 5 větou druhou zákona o pobytu cizinců připouští podání žádosti o vydání zaměstnanecké karty na území ČR ministerstvu v průběhu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů nebo na povolení k dlouhodobému pobytu za jiným účelem. Uvedená ustanovení totiž pouze stanoví obecné podmínky, za kterých lze na území podat ministerstvu žádost o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu za jiným účelem, resp. o zaměstnaneckou kartu. Tato ustanovení však výše uvedený zájem ČR bez dalšího nesuspendují a nezapovídají to, aby byla každá konkrétní žádost věcně a na základě individuálních okolností posouzena, a to z hlediska jasně a transparentně vyjádřeného nezájmu na přílivu nekvalifikované pracovní síly z Vietnamu. Nejvyšší správní soud posoudil věc čistě formalisticky, bez přihlédnutí ke konkrétní situaci. Žalovaná uvedla, že jen za období leden až květen 2024 bylo podáno cca 150 obdobných žádostí o zaměstnaneckou kartu. Žalovaná nesouhlasí ani s názorem Nejvyššího správního soudu, který spatřuje alternativní řešení v použití § 56 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců, neboť toto

ustanovení není na řešenou situaci aplikovatelné. Uvedené ustanovení by se mohlo vztahovat k žádosti o udělení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia, ale nikoli k žádosti o zaměstnaneckou kartu, neboť o pobyt za účelem zaměstnání cizinec zájem skutečně má. Na některé případy by mohl dopadat důvod neudělení zaměstnanecké karty podle § 56 odst. 1 písm. m) zákona o pobytu cizinců. V posuzovaném případě se však jedná o řešení masově se vyskytujícího problému, nikoli eliminaci ryze individuálních snah o obcházení zákona.

28. Pobyt na území za účelem zaměstnání není žádoucí ani u těch cizinců, kteří třeba i projeví upřímnou snahu o studium, ale jejich očekávání se ve velmi krátkém čase ukázala jako nerealistická. V takovém případě se navíc jedná o popření cíle sledovaného směrnici Evropského parlamentu a Rady 2016/801, o podmínkách vstupu a pobytu státních příslušníků třetích zemí za účelem výzkumu, studia, stáže, dobrovolnické služby, programů výměnných pobytů žáků či vzdělávacích projektů a činnosti au-pair. Podle čl. 21 odst. 2 písm. f) této směrnice členské státy mohou odejmout povolení nebo odmítnout jeho prodloužení, pokud student nedodrží lhůty stanovené pro přístup k výdělečné činnosti podle článku 24 nebo neučiní dostatečný pokrok v příslušném studiu podle vnitrostátních právních předpisů nebo správní praxe. Z tohoto ustanovení směrnice tedy rovněž vyplývá, že pokud cizinec vstoupí na území členského státu za účelem studia, má se věnovat tomuto studiu, které deklaruje při vstupu na území, a pokud v daném studiu nedosahuje náležitého pokroku, nemůže legitimně očekávat, že bude na území členského státu nadále pobývat. V širším kontextu se tedy věc dotýká i zájmu Evropské unie, která danou směrnicí vyjádřila zájem na přílivu vysoce kvalifikovaných osob prostřednictvím podpory vysokoškolských studentů a vědeckých pracovníků (srov. např. bod 3 ale i další preambule směrnice). V případě posuzovaném Nejvyšším správním soudem v předmětném rozsudku šlo o žádost o zaměstnaneckou kartu na nekvalifikovanou pracovní pozici. I z toho lze dle názoru žalované dovodit, že výše prezentovaný zájem ČR nemůže být vyčerpán pouze aplikací ustanovení § 181b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců a nařízení vlády č. 220/2019 Sb.
29. Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2024, č. j. 5 Azs 149/2024-56, navázal na rozsudek 1 Azs 158/2024-37. Odkázal při tom na několik rozsudků Nejvyššího správního soudu, které se sice týkají migrace z Vietnamu, ale týkají se žádostí podaných před zavedením kvót formou nařízení vlády a rozhodnutí opřených o utajované informace, a tedy situace pro účastníka řízení významně odlišné. Požadavek na detailní individualizaci důvodu nevydání zaměstnanecké karty v případě otázky zájmu ČR de facto neguje možnost použití ust. § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Správní orgány v daném případě naplnily povinnost rozhodovat podle okolností případu tím, že vyhodnotily účel pobytu, za nímž cizinec vstoupil na území, dobu jeho pobytu, povahu pracovního místa, na němž chtěl být zaměstnán, a jeho vyjádření k podkladům rozhodnutí. Sám Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 30. 5. 2017, č. j. 10 Azs 153/2016-52, v bodě 93 mimo jiné uvedl, že „*musí existovat systém, který efektivně, tedy zejména za únosných nákladů, jež ponese český stát, dokáže zvládnout velkou masu žádostí o pobytová oprávnění nejrozličnějšího druhu, z nichž převážné většině nebude vyhověno. Česká republika má v zásadě neomezený prostor k úvaze, nakolik umožní státním příslušníkům té či oné země pracovat či vyvíjet jinou aktivitu v České republice; svou praxi v tomto ohledu může měnit podle svých potřeb.*“ Dle žalované Nejvyšší správní soud tuto úvahu aktuálními rozsudky popírá.

30. Žalovaná také odkázala na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 30. 9. 2024, č. j. 41 A 23/2024-28, obsahující podrobnou argumentaci podporující postup správních orgánů v obdobném případě.
31. Žalovaná se obrátila se na IV. senát Nejvyššího správního soudu s doplněním své kasační stížnosti ve věci sp. zn. 4 Azs 93/2024 s návrhem, aby IV. senát postoupil věc rozšířenému senátu. Se stejným návrhem se obrátila i na VI., VIII a X. senát Nejvyššího správního soudu. Žalovaná má za to, že by Městský soud v Praze měl vyčkat s rozsudkem ve věci žalobce na ukončení výše uvedeného řízení o kasační stížnosti a dalších řízení o kasačních stížnostech dotýkajících se dané problematiky (6 Azs 157/2024, 8 Azs 84/2024, 10 Azs 172/2024).
32. Žalobce aktuálně pobývá na území ČR na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem ostatní – jiné studijní aktivity, které nejsou studiem podle § 64 zákona o pobytu cizinců, s platností do 31. 8. 2025. Žalobci není na území ČR zakazován další pobyt, pokud se rozhodne získat vysokoškolské vzdělání, má stále možnost požádat o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za tímto účelem.
33. K otázce započitatelnosti doby pobytu na území pro účely získání trvalého pobytu žalovaná uvedla, že není pro posuzovanou věc relevantní. Žalobce nemůže předjímat, zda bude za pět let splňovat veškeré podmínky pro získání tohoto pobytového oprávnění. Je třeba rovněž zdůraznit, že žalobce vstoupil na území za účelem studia a studium vysoké školy mělo být primárním účelem jeho pobytu.

IV. Obsah správního spisu

34. Ze správního spisu vyplývá, že žalobci bylo vydáno povolení k dlouhodobému pobytu (od 24. 10. 2022 do 15. 8. 2023) za účelem absolvování přípravného kurzu českého jazyka organizovaného veřejnou vysokou školou ke studiu akreditovaného studijního programu vysoké školy (ČVUT). Do tohoto kurzu žalobce nenastoupil. Žalobce přicestoval dne 7. 10. 2022. Přípravného kurzu se zúčastnil na ČZU v době od 24. 10. 2022 do 27. 4. 2023.
35. Žalobce podal dne 18. 1. 2023 žádost o zaměstnaneckou kartu, přičemž jeho zaměstnavatelem měla být společnost X, s. r. o., X, 627 00 Brno, kde žalobce měl být zaměstnán na pozici prodáváče.
36. Dne 12. 7. 2023 požádal o prodloužení dlouhodobého pobytu za účelem účasti v dalším přípravném jazykovém kurzu na České zemědělské univerzitě v Praze (dále též „ČZU“) v době od 1. 6. 2023 do 15. 9. 2023 a od 2. 10. 2023 do 31. 5. 2024. Dne 8. 8. 2024 požádal o vydání nového dlouhodobého pobytu za účelem ostatní (vzdělávání na PRAGUE LANGUAGE INSTITUTE s.r.o.).
37. Žalobce na výzvu správního orgánu I. stupně doplnil do spisu pracovní smlouvu ze dne 9. 1. 2023. Z pracovní smlouvy vyplývá, že žalobce měl vykonávat práci na adrese X, 627 00 Brno, přičemž měl práci vykonávat v nerovnoměrně rozvržené pracovní době 40 hodin týdně, přičemž měl mít nárok na 4 týdny dovolené týdně. Žalobci měla náležet mzda ve výši 19 700 Kč měsíčně.

38. Žalobce ke svému vyjádření k podkladům rozhodnutí ze dne 2. 6. 2023 přiložil potvrzení o účasti na přípravném kurzu českého jazyka pro vietnamské studenty v rozsahu 500 vyučovacích hodin, v období od 24. 10. 2022 - 27. 4. 2023 na Fakultě tropického zemědělství, ČZU v Praze. Výuka proběhla v časovém rozsahu: říjen 20 hodin, listopad 84 hodin, prosinec 68 hodin, leden 88 hodin, únor 80 hodin, březen 92 hodin, duben 68 hodin. Tyto skutečnosti potvrdila i příslušná fakulta. Žalobce uvedl, že by případné zamítnutí jeho žádosti představovalo nepřiměřený dopad do jeho soukromého a rodinného života.
39. Správní orgán I. stupně rozhodnutím ze dne 25. 7. 2023, č. j. OAM-4440-22/ZM-2023 (dále jen „první rozhodnutí ve věci“), zamítl žádost žalobce, neboť shledal, že jeho pobyt na území není v zájmu ČR. Žalobce proti tomuto rozhodnutí podal odvolání a žalovaná první rozhodnutí zrušila a věc vrátila správnímu orgánu I. stupně k novému projednání, neboť žalobce požádal o prodloužení stávajícího pobytového oprávnění za účelem studia, přičemž toto řízení nebylo pravomocně skončeno. Nebylo tedy možné bez dalšího uzavřít, že žalobce nehodlal naplnit svůj původně deklarovaný účel pobytu na území. Správní orgán I. stupně též neposoudil žalobcem namítanou nepřiměřenost dopadů do jeho soukromého a rodinného života.
40. Součástí správního spisu je potvrzení, že žalobce se dne 4. 9. 2023 zapsal do Přípravného kurzu českého jazyka a odborných předmětů na České zemědělské univerzitě v Praze a tento kurz řádně a pravidelně navštěvuje od 2. 10. 2023. Jeho absence v roce 2024 činila 8 %. Žalobce plnil své povinnosti a vypracovával domácí úkoly.
41. Prvostupňovým rozhodnutím ze dne 25. 4. 2024, č. j. OAM-4440-35/ZM-2023, byla žádost žalobce zamítnuta s odůvodněním, že pobyt žalobce na území není v zájmu ČR.
42. Žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí podal odvolání, žalovaná odvolání zamítla a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdila. Žalovaná k námitkám žalobce odkázala na judikaturu krajských soudů, které tento postup v jiných případech podpořily. Uvedla, že pokud nemá ČR zájem na přijímání cizinců z Vietnamu za účelem výkonu nekvalifikované či nízkokvalifikované práce, tím spíše tento nezájem trvá i v případě, že jde o vydání zaměstnanecké karty žádáno cizincem, který byl na území ČR přijat za účelem studia, a tento účel nenaplnil. Tímto způsobem by totiž bylo možné snadno obcházet omezení stanovená nařízením vlády 220/2019 Sb. a popírat suverénní právo ČR určit si, které cizince a za jakých podmínek na území přijme. Jsou-li stanoveny kvóty pro ekonomickou migraci pro určitou zemi, pak nelze ignorovat úmysl státu omezit příliv nekvalifikovaných pracovníků a akceptovat postup žalobce i dalších osob, které jednaly stejně a krátce po příjezdu na území podaly žádost o změnu účelu pobytu. V případě pobytu za účelem studia nemá stát možnost omezit počet vstupů za tímto účelem stanovením kvót, nelze však připustit, aby se využití této skutečnosti stalo efektivním nástrojem eliminace kvót stanovených pro pracovní migraci. Dlouhodobý pobyt za účelem studia je pobytovým titulem, na jehož udělení má cizinec při splnění stanovených podmínek nárok, zatímco v případě zaměstnanecké karty se jedná o nenárokový titul. Žalobce náhlou změnu účelu pobytu ničím specifickým neodůvodnil. Pobyt za účelem studia je povolován na určité časové období, a pokud cizinec ve studiu nadále nepokračuje, předpokládá se jeho návrat do země původu. Žalobce pouze uvedl, že chce při studiu pracovat a tím pomoci své rodině, aby nemusela hradit veškeré náklady spojené s pobytem a studiem. Žalovaná je z úřední činnosti známo, že žalobce požádal o prodloužení stávajícího pobytového oprávnění. Jelikož se jedná o další přípravný kurz

na ČZU, nedisponuje tak volným přístupem na trh práce ve smyslu § 98 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů, avšak za účelem přivýdělku si může obstarat pracovní povolení ve smyslu § 89 a násl. téhož zákona. Pokud by se účastnil původně zamýšleného vysokoškolského studia v akreditovaném studijním programu, svědčil by mu volný přístup na trh práce. Žalobce svou žádostí v zemi původu deklaroval, že se bude věnovat studiu konkrétního akreditovaného studijního programu, pro který nejprve musí absolvovat jazykový přípravný kurz. Zamýšlený účel vysokoškolského studia dosud nenaplnil a po příjezdu na území podal žádost o vydání zaměstnanecké karty, kterou by však v zemi původu podat nemohl. Dle názoru žalované je v případě žalobce na místě uplatnit migrační omezení vyplývající z právních předpisů vztahujících se na nekvalifikovanou pracovní sílu z Vietnamu. Žalovaná dále v napadeném rozhodnutí odkázala na judikaturu krajských soudů, které v obdobných případech potvrdily postup žalované. K námitce, že jiným žadatelům bylo v obdobných případech žádostí o zaměstnaneckou kartu vyhověno, žalovaná uvedla, že každé řízení je založeno na konkrétních individualizovaných skutečnostech směřujících k vydání rozhodnutí podle správního řádu. Žalovaná odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2022, č. j. 4 Azs 14/2022-34, v němž soud v bodě 14 připomněl závěry ustálené judikatury, dle kterých v případě řízení o žádosti o zaměstnaneckou kartu nejde o rozhodování o právním nároku cizince a dále se v bodě 17 vyjádřil k nezákonné diskriminaci občanů Vietnamu, kdy zdůraznil, že odlišné zacházení s občany různých států ve věcech práva přístupu na pracovní trh je v právním řádu běžné a vyplývá ze smluvních a jiných vztahů domovských států cizinců s ČR, resp. Evropskou unií. K žalobcem předestřené újmě v rodinném a osobním životě žalovaná uvedla, že nebyla blíže konkretizována a dostatečně doložena.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

43. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“). Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba je důvodná.
44. Předmětem přezkumu v projednávané věci je rozhodnutí, jímž byla žalobci zamítnuta žádost o vydání zaměstnanecké karty s odůvodněním, že jeho pobyt na území není v zájmu ČR. Žalobci bylo na území ČR vydáno povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia s platností od 24. 10. 2022 do 15. 8. 2023, a to za účelem absolvování přípravného jazykového kurzu organizovaného veřejnou vysokou školou, a to k přípravě ke studiu akreditovaného studijního programu vysoké školy. Jednalo se konkrétně o přípravný jazykový kurz organizovaný Masarykovým ústavem vyšších studií Českého bakalářského studijního programu „Informační a automatizační technika“ na ČVUT v Praze. Žalobce na území ČR přicestoval dne 7. 10. 2022. Dne 18. 1. 2023 podal žalobce žádost o vydání zaměstnanecké karty podle § 42g odst. 2 zákona o pobytu cizinců s pracovním zařazením prodavač.
45. Podle § 46 odst. 1 zákona o pobytu cizinců: *„Zaměstnaneckou kartou se rozumí povolení k dlouhodobému pobytu opravňující cizince k přechodnému pobytu na území delšímu než 3 měsíce a k výkonu zaměstnání na pracovní pozici, na kterou byla zaměstnanecká karta*

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

vydána, nebo která byla oznámena za splnění podmínek uvedených v odstavcích 7 až 10, a to ode dne uvedeného v oznámení. Cizince, u kterého je podle zákona o zaměstnanosti vyžadováno povolení k zaměstnání nebo který je uveden v § 98 zákona o zaměstnanosti, opravňuje zaměstnanecká karta k pobytu na území za účelem zaměstnání.“

46. Podle § 46 odst. 6 písm. a) zákona o pobytu cizinců: „Pro zaměstnaneckou kartu platí obdobně odstavec 1 věta druhá a § 55, § 58 odst. 3 a § 62 odst. 1 vztahující se na dlouhodobé vízum. Ministerstvo zaměstnaneckou kartu nevydá z důvodů uvedených v § 56, s výjimkou důvodu uvedeného v § 56 odst. 1 písm. f)“.
47. Podle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců: „[d]louhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže pobyt cizince na území není v zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území“.
48. Soud v první řadě uvádí, že neshledal důvodnými námitky žalobce, že rozhodnutí žalované nesplňuje požadavky § 68 odst. 3 správního řádu a že správní orgány dostatečně neodůvodnily napadené a prvostupňové rozhodnutí. Rozhodnutí je přezkoumatelné, pokud z něj je seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a – v případě rozhodování o relativně neurčité sankci – jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši (srovnej rozhodnutí Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 2. 1993, č. j. 6 A 48/92-23). Z napadeného rozhodnutí je zřejmé, jaké skutečnosti žalovaná považovala za klíčové pro posouzení případu. Soud tak neshledal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.
49. Soud uvádí, že ve věci žádostí občanů Vietnamu o zaměstnaneckou kartu po získání možnosti vstupu na území ČR prostřednictvím dlouhodobého pobytu za účelem studia již existuje bohatá judikatura Nejvyššího správního soudu, která je zcela jednoznačná. Soud se tudíž touto judikaturou řídí i v tomto případě.
50. Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 19. 9. 2024, č. j. 1 Azs 158/2024-37, zrušil rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové i rozhodnutí žalované, přičemž shledal, že správní orgány nemohou žádost občana Vietnamu o vydání zaměstnanecké karty zamítnout z důvodu, že jeho pobyt na území za základě zaměstnanecké karty není v zájmu ČR z důvodu nařízení vlády č. 220/2019 Sb., kterým byly stanoveny kvóty na počet žádostí za ekonomickými účely. Nejvyšší správní soud konstatoval, že stanovené kvóty se na žádost stěžovatelky nevztahovaly, neboť žádost nepodala na zastupitelském úřadu v Hanoji, nýbrž přímo v ČR. Přestože lze souhlasit s některými námitkami žalované proti tomuto rozsudku Nejvyššího správního soudu, např. k nemožnosti zamítnout obdobné žádosti podle § 56 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců, který dle názoru soudu skutečně nelze na situaci žalobce použít, neboť tento na území chce plnit účel, za kterým by mu byla zaměstnanecká karta vydána, jeho závěry byly potvrzeny i dalšími rozsudky Nejvyššího správního soudu, např. ze dne 27. 9. 2024, č. j. 5 Azs 149/2024-56, ze dne 27. 11. 2024, č. j. 10 Azs 172/2024-44, ze dne 13. 2. 2025, č. j. 1 Azs 209/2024-46, ze dne 27. 2. 2025, č. j. 8 Azs 84/2024-45, ze dne 28. 2. 2025, č. j. 4 Azs 149/2024-48, ze dne 11. 3. 2025, č. j. 7 Azs 256/2024-43, ze dne 28. 3. 2025, č. j. 4 Azs 199/2024-56, a usneseními ze dne 18. 2. 2025, č. j. 4 Azs 93/2024-39, ze dne 20. 2. 2025,

č. j. 5 Azs 315/2024-29, ze dne 24. 2. 2025, č. j. 4 Azs 251/2024-28 a ze dne 24. 2. 2025, č. j. 4 Azs 251/2024-28.

51. Žalovaná ve svém vyjádření odkázala na řízení u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 4 Azs 93/2024, 6 Azs 157/2024, 8 Azs 84/2024 a 10 Azs 172/2024, u nichž Nejvyšší správní soud požádala o předložení věci rozšířenému senátu. Kromě řízení vedeného pod sp. zn. 6 Azs 157/2024 bylo o všech kasačních stížnostech rozhodnuto tak, že byly potvrzeny závěry výše uvedeného rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Azs 158/2024-37.
52. Z judikatury v současné době jednoznačně vyplývá, že závěr o tom, zda pobyt cizince na území je či není v zájmu ČR, musí být založen na vyhodnocení konkrétních individualizovaných rizik (např. rozsudky ze dne 12. 5. 2022, č. j. 10 Azs 409/2021-50, ze dne 26. 5. 2022, č. j. 9 Azs 222/2021-32, ze dne 23. 6. 2023, č. j. 8 Azs 278/2021-52). Zároveň z judikatury vyplývá, že § 181b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců opravňuje vládu nastavit kvóty toliko na zastupitelské úřady, přičemž tato zákonodárcem zvolená konstrukce vztahující zaměstnanecké kvóty k žádostem podaným na příslušném zastupitelském úřadu vylučuje promítnout daný zájem do posuzování žádostí podaných přímo z ČR způsobem, jakým to učinily správní orgány. Kvóty jsou tudíž dle judikatury navázány výlučně na žádosti podané na zastupitelském úřadě ČR. Z nařízení vlády však nevyplývá nezájem ČR o přijímání státních příslušníků z Vietnamu za účelem výkonu nekvalifikované práce, neboť kvóty byly zjevně stanoveny především s ohledem na zátěž zastupitelských úřadů. Zákonodárce zjevně nechtěl upnout pracovní kvóty k cizincům pobývajícím na území na území ČR. Uvedené nařízení vlády tudíž nijak neomezuje cizince, včetně státních příslušníků Vietnamu, kteří na území ČR již dlouhodobě pobývají a plní zde původní účel pobytu, aby požádali o změnu účelu jejich pobytu, což § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců obecně připouští (viz např. rozsudek ze dne 11. 3. 2025, č. j. 7 Azs 256/2024-43).
53. Soud tedy v souladu s výše uvedenou judikaturou dochází k závěru, že pobyt žalobce na území ČR na základě zaměstnanecké karty není bez dalšího v rozporu se zájmy ČR. Soud tudíž shledal, že nebyly splněny podmínky pro zamítnutí žádosti žalobce z důvodu dle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců.
54. Soud zároveň souhlasí s žalovanou, že správní orgány musí mít možnost bránit snadnému obcházení omezení stanovených nařízením vlády č. 220/2019 Sb. Soud se ztotožňuje s názorem Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 20. 2. 2025, č. j. 5 Azs 315/2024-29, že snaha obejít kvóty musí být individuálně zjišťována a prokázána, přičemž by mohla vést k zamítnutí žádosti dle ustanovení § 56 odst. 1 písm. m) zákona o pobytu cizinců. Samotná skutečnost, že podobný postup zvolil větší počet cizinců z Vietnamu, není důvodem pro upuštění od individuálního posouzení a uplatnění jiného důvodu pro zamítnutí žádosti o vydání zaměstnanecké karty. Nejvyšší správní soud také ve svém rozsudku č. j. 7 Azs 256/2024-43 konstatoval, že v případě žadatelů nacházejících se na území ČR nic nebrání individuálnímu posouzení jednotlivých případů s tím, že případné zjištěné zneužití jiného pobytového oprávnění pouze pro podání žádosti o zaměstnaneckou kartu může být důvodem k jejímu neudělení. Nejvyšší správní soud souhlasil i s rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 30. 9. 2024, č. j. 41 A 23/2024-28, že by se pobytové oprávnění za účelem studia nemělo stát nekontrolovanou vstupenkou cizinců na území ČR, přičemž by však žalovaná své rozhodnutí musela založit na § 56 odst. 1 písm. m) zákona o pobytu cizinců a zjišťovat a prokázat snahu cizince obcházet

maximální počet žádostí podle nařízení vlády prostřednictvím studijního pobytového oprávnění.

55. Soud konstatuje, že i v nyní posuzovaném případě správní orgány upozornily na případné obcházení zákona pouze podpůrně, aby zdůraznily jimi definovaný zájem ČR. Obcházení zákona ze strany žalobce však individuálně neposoudily a neodůvodnily a žádost žalobce zamítly z důvodu absence zájmu ČR.
56. Soud upozorňuje na rozsudek Soudního dvora ze dne 29. 7. 2024, ve věci C-14/23 Perle, v němž se Soudní dvůr vyjádřil i ke znakům zneužití, které vyžaduje **souhrn objektivních skutečností**, ze kterých vyplývá, že i přes formální dodržení podmínek stanovených unijní právní úpravou nebylo dosaženo cíle sledovaného právní úpravou, a jednak **subjektivní prvek** spočívající v záměru získat výhodu vyplývající z unijní právní úpravy umělým vytvořením podmínek vyžadovaných pro získání této výhody (bod 44 rozsudku). Dále Soudní dvůr upozornil, že skutečnost, že státní příslušník třetí země, který podal žádost o přijetí za účelem studia, má v úmyslu na území dotyčného členského státu vykonávat i jinou činnost, tudíž nelze nutně považovat za známku zneužití, zejména pokud tato jiná činnost nemá vliv na studium jakožto hlavní činnost odůvodňující tuto žádost. Pokud se naopak žadatel zavázal vykonávat činnost zejména profesní povahy, jejíž výkon se jeví jako **zjevně neslučitelný** s výkonem hlavní činnosti věnované řádnému studiu vedoucímu k dosažení vysokoškolské kvalifikace uznané daným členským státem, může tento závazek vyvolávat pochybnosti o skutečných důvodech žádosti o přijetí a případně, ve světle všech relevantních okolností projednávaného případu, naznačovat, že státní příslušník třetí země má v úmyslu pobývat za jiným účelem, než pro který žádá o přijetí (body 50-51 rozsudku, zvýraznění doplněno).
57. Soud uvádí, že žalovaná může v dalším řízení posoudit, zda okolnosti případu nenaspovídají tomu, že žalobce o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia požádal pouze za účelem následného podání žádosti o zaměstnaneckou kartu na území ČR, o kterou ze země původu s ohledem na nařízení vlády č. 220/2019 Sb. požádat nemohl. Lze zohlednit, že žalobce přibližně třech měsících ode dne vstupu na území na základě dlouhodobého pobytu za účelem studia požádal o vydání zaměstnanecké karty. Přestože žalobce uvádí, že měl v úmyslu i nadále ve svém studiu pokračovat a chtěl si pouze přivydělat, aby ho rodina nemusela podporovat, podklady ze správního spisu nasvědčují tomu, že by další studium zřejmě nebylo slučitelné s výkonem zaměstnání. Žalobce totiž studoval v Praze, kde měl týdně absolvovat přibližně 20 hodin výuky v jazykovém kurzu a byl ubytován na koleji ČVÚT v Praze. Zaměstnání však měl vykonávat na adrese v Brně, kde měl práci vykonávat 40 hodin týdně za mzdu ve výši 19 700 Kč měsíčně. Soud nepovažuje za věrohodné tvrzení žalobce, že si chtěl tímto způsobem pouze přivydělat při studiu, neboť lze mít důvodné pochybnosti o tom, zda by žalobce mohl skutečně pokračovat ve studiu v Praze, kde by plnil výuku přibližně 20 hodin týdně a další domácí úkoly, a zároveň by pracoval na celý úvazek v Brně, kam by tudíž musel z Prahy pravidelně dojíždět a velkou část mzdy by musel využít na pokrytí cestovních nákladů. Za daných okolností lze mít zároveň důvodné pochybnosti, že by žalobce byl vedle práce na celý úvazek schopen zvládat studium na vysoké škole. Žalobce se doposud věnoval studiu českého jazyka, a to již třetím rokem, soudu není známo, zda by byl již schopen v českém jazyce studovat na vysoké škole. Žalovaná může vyhodnotit, zda výkon zaměstnání, k němuž žalobce žádá o vydání zaměstnanecké karty, je slučitelný

s pokračováním ve studiu. Soud na okraj podotýká, že situace, kdy by si český student univerzity sídlící v Praze s ubytováním v Praze našel práci na celý úvazek v Brně, je zcela neobvyklá, přičemž lze mít za to, že pro žalobce by další studium mohlo být i časově náročnější s ohledem na omezenou znalost jazyka.

58. Soud s ohledem na výše uvedený zjištěný skutkový stav nepovažuje za důvodnou námitku žalobce, že z provedeného dokazování nevyplývá, že by již neměl v úmyslu nadále studovat, pokud by mu byla povolena zaměstnanecká karta, neboť lze mít důvodné pochybnosti o tom, zda by v případě udělení zaměstnanecké karty k výkonu práce v Brně nadále pokračoval ve svém studiu v Praze.
59. Podle § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců „*cizinec, který je držitelem povolení k dlouhodobému pobytu a hodlá na území pobývat za jiným účelem, než který mu byl povolen, je povinen požádat o udělení nového povolení k dlouhodobému pobytu*“. Samotná žádost o změnu účelu tedy svědčí o tom, že žalobce hodlá na území pobývat za jiným účelem, než který mu byl povolen, tj. hodlá na území pobývat za jiným účelem, než za účelem studia. Pokud by tomu tak nebylo, neměla by žádost o změnu účelu pobytu žádný smysl, neboť žalobci nic nebrání v tom, aby při studiu pracoval. Změna účelu pobytu implicitně znamená, že žalobce již nemá v úmyslu na území studovat, ale chce na území pobývat na základě zaměstnanecké karty, tj. za účelem zaměstnání. Správní orgány tak v případě podání žádosti o změnu účelu mohou vycházet z domněnky, že žalobce již původní účel pobytu plnit nechce a je na žalobci, aby případně tuto domněnku vyvrátil.
60. Vzhledem k závěru o nezákonnosti napadeného rozhodnutí a nutnosti nového posouzení žádosti žalobce se soud nezabýval jeho ostatními žalobními námitkami. Bylo by totiž předčasné zabývat se přezkumem posouzení přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života žalobce a zásahem do legitimního očekávání žalobce, když nosný důvod napadeného rozhodnutí vzhledem ke stěžejnímu žalobnímu bodu žalobce neobstál. Stejně tak soud neměl důvod posuzovat žalobcem tvrzenou nesprávnost některých dílčích závěrů žalované, které samy o sobě bez nosného důvodu napadeného rozhodnutí nemohly obstát.
61. Ze všech shora uvedených důvodů soud shledal, že závěr správních orgánů pro zamítnutí žádosti žalobce z důvodu absence zájmu ČR nemá oporu ve správním spise, soud tak napadené rozhodnutí zrušil bez jednání v souladu s § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. V dalším řízení musí žalovaný buď doplnit podklady pro závěr o absenci zájmu ČR pro získání zaměstnanecké karty, případně individuálně posoudit a odůvodnit, zda v případě žalobce existují důvody pro závěr, že se žalobce dopustil obcházení zákona za účelem získání zaměstnanecké karty, a tudíž pro zamítnutí žádosti žalobce podle § 56 odst. 1 písm. m) zákona o pobytu cizinců.
62. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl ve smyslu § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci měl plný úspěch ve věci žalobce, proto má právo na náhradu nákladů řízení. Ze soudního spisu vyplývá, že náklady řízení představují v projednávané věci zaplacený soudní poplatek za žalobu ve výši 3 000 Kč a odměnu právního zastoupení žalobce, spočívající v odměně za dva úkony právní služby dle § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách

advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen „advokátní tarif“), ve znění účinném do 31. 12. 2024, konkrétně převzetí zastoupení, písemné podání ve věci samé – žaloba a písemné podání ve věci samé, v částce 3 100 Kč za jeden úkon, celkem 6 200 Kč [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu] a náhradu hotových výdajů v částce 300 Kč za jeden úkon právní služby, celkem 600 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Žalobci zároveň svědčí odměna za půl úkon právní služby dle § 11 písm. d) advokátního tarifu, ve znění účinném od 1. 1. 2025, konkrétně za stručné podání ze dne 1. 4. 2025 použité zástupcem opakovaně u různých spisových značek (např. sp. zn. 19 A 37/2024, 13 A 16/2024, 13 A 20/2024, 13 A 31/2024...), celkem 2 310 Kč a režijní paušál ve výši 450 Kč. Soud nepřiznal odměnu za podání ze dne 29. 11. 2024, které je jen zopakováním žalobních argumentů a vyjádřením nesouhlasu s přerušením řízení.

63. Soud tak uložil žalované povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení v celkové výši 12 560 Kč, ve 30 denní lhůtě k rukám jeho zástupce (§ 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve spojení s § 64 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 15. dubna 2025

JUDr. Lenka Loudová v. r.

samosoudkyně